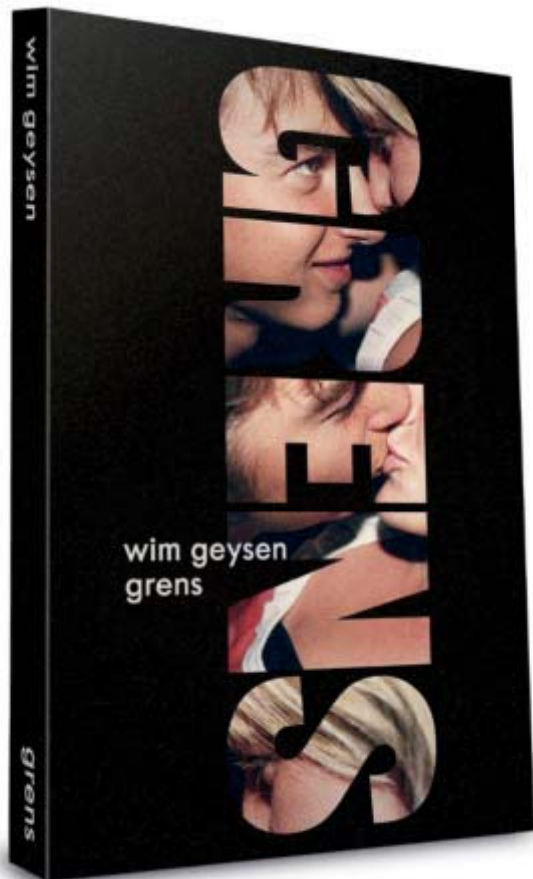

GRENS

WIM GEYSEN

Sofie staat bij de kruidenier. Ze wil net haar bestelling doorgeven als ze plots de man achter zich herkent. In paniek rent ze de winkel uit. De nietsvermoedende man achter haar schrikt van haar reactie. Tot het ook bij hem begint te dagen ...

Met deze ontmoeting begint *Grens*, een aangrijpend verhaal over een verloren vriendschap, liefde, waarden en onuitgesproken geheimen, seksualiteit en de schaduwkant ervan.

Grens neemt de lezer mee in de wereld van Sofie, die misbruikt werd toen ze negen was. Tegelijk maak je ook kennis met Ruben, de pleger. Die beseft – nu hij zelf een dochter heeft – wat hij op zijn zeventiende aanrichtte. Net zoals Sofie is ook hij getekend voor het leven.

- Over seksualiteit en haar schaduwkant
- Een aangrijpend verhaal over grensoverschrijdend gedrag

Grens toont waar het kan fout lopen, maar wordt nooit moralistisch. Het is aan leerkrachten, psychologen en de jongeren zelf om er Hun Waarheid in te zien en lessen uit te trekken. Kan boeiende nagesprekken opleveren wanneer het stuk vanaf september wordt opgevoerd in scholen en culturele centra. — Journalist Frank Van Laeken over de toneelvoorstelling van *Grens*

Paperback met flappen - 14 x 21,5 cm - 288 blz.
ISBN 978 94 6131 538 0 - NUR 285 - € 16,95

9 789461 315380 >

YOUNG ADULT 15+
Verschijnt september 2016

WIM GEYSEN is voltijds auteur, muzikant en theatermaker. Hij debuteerde in 1997 met de roman *Lek* en kreeg de voorbije jaren heel wat erkenning voor zijn voorstelling *Flits!*, een multimediale monoloog rond jongeren en weekendongevallen.

De deur van de winkel slaat dicht. Ik kijk weer achterom. Achter de vader en zijn kind heeft een veertiger plaatsgenomen. Jeansbroek. Rood hemd met opgerolde mouwen. Felblauwe ogen. Onze blikken kruisen mekaar vluchtig. Ik herken en verstar. Voorzichtig draai ik mijn hoofd naar voren. Mijn hart bonst plots als bezeten. Kan het waar zijn? Die blik. Is hij het? Is hij het echt?

De handelingen rondom mij verlopen plots in slow motion. Alles vertraagt. Elise die achter de toog vandaan komt. Mauro die het plakje worst naar zijn mond brengt. Elise die weer achter de toonbank plaatsneemt, me toeknikt, haar mond opent. Haar woorden dringen niet tot me door. De wereld rondom mij verstomt. Het enige geluid dat tot me doordringt is gehijg. Het gehijg van het beest. Ik hoor het ademen in mijn rug, vals en koud. Ik probeer iets te zeggen, maar mijn tong ligt dood in mijn mond. Ik hoor het schuifelen van de anderen, gekuch. Plakkerig zweet, onder mijn oksels.

Ik moet. Moet kijken. Moet opnieuw kijken. Dwing mezelf het hoofd te draaien. Ik kijk en vind de ogen, de ogen die me 's nachts wakker houden, die me al die jaren iedere nacht opnieuw wakker houden. Angst legt haar ijzige handen op mijn keel en schroeft ze dicht. Ik weet het, ik weet: hij is het. Ik ken hem. Schaamteloos is hij mijn leven opnieuw binnengedrongen. Ik verkil. Verschraal. Draai mijn hoofd naar voren.

Moeizaam.

Sla, denk ik. Ik kwam om sla.

Zeg het dan, Sofie. Zeg het dan.

Het lukt me niet. Mijn lippen plakken op elkaar. Ik krijg ze niet uiteen. Ijs. Ik word ijs. Alles rondom mij wordt ijs. Het houten rek met de voedingswaren naast me kraakt. De spiegelwand wordt overwoekerd door ijsbloemen. Ik wankel. De ruimte rondom mij draait weg. Werktuiglijk zoek ik steun op de koeltoog. Mijn handen klitten vast aan het glas. De kruideniersdochter opent en sluit haar mond, murmelt klanken zonder betekenis. Haar adem bevriest en valt kletterend uiteen op de betegelde vloer. Weg! Ik moet hier weg! Weg uit de winkel. Weg van de kou. In paniek zoek ik Mauro's hand. Draai mijn hoofd naar hem toe. Hij staart mij aan met grote, vragende ogen. Legt zijn hand in de mijne. Ik zie het, maar ik voel het niet.